

[Estrup]

Når det forlød fra både fru Connie Hedegaard og fru Elsebeth Kock-Petersen, at der sandelig ikke var nogen perspektiver i det radikale forslag, vil jeg godt nævne de seks ting, som efter min mening er vigtige.

For det første indebærer det radikale forslag stipendier og lån til lav rente, og at stipendier og lån til lav rente øges i et omfang, som muliggør fuldtidsstudier. For det andet reduceres erhvervsarbejdet i studietiden. For det tredje gør den forbedrede støtte det muligt at overholde studieplanerne. For det fjerde nedsættes forældreafhængigheden foreløbig til 19 år. For det femte afskaffes de statsgaranterede banklån. Og for det sjette er låneadgangen begrænset og tilmed til lav rente, hvilket forhindrer stor studiegæld.

Det er efter min mening seks punkter, som udgør forskellen mellem et godt støttesystem og et dårligt støttesystem, og dermed er vi også fremme ved det, som er denne sags vigtigste del, at hvis vi ikke bruger pengene i støttesystemet på en sådan måde, at uddannelsessystemet fungerer effektivt, så bruger vi pengene på en dårlig måde. Uddannelsesstøtten er altså også en investering i et godt uddannelsessystem og dermed i fremtiden for både de studerende og landets økonomi.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Jeg synes, det er dybt urimeligt, at hr. Estrup står her og siger, at forhandlingsforløbet skulle have været af en art, som viste, at regeringen ikke var interesseret i at nå et resultat.

Hvem var det, der på et uhyre tidligt tidspunkt i forhandlingerne kom med et færdigt betænkningsskildring? S, SF og de Radikale. Så kunne vi andre i øvrigt tage det eller lade være. Selv om vi skulle til at forhandle videre – der var masser af møder, der var fastsat – kom man og sagde: nu er det altså det, vi er blevet enige om – selv om ministeren jo netop havde taget initiativ til, at vi alle skulle sidde og forhandle, fordi regeringen var interesseret i det brede forlig. Det var os, der var interesserede i det brede forlig. Jeg havde ikke indtryk af, at f.eks. hr. Erling Olsen var interesseret i et bredt forlig. Det tror jeg hr. Estrup må være enig i.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg har godt set, at hr. Estrup har fået alle landets aviser til at skrive, at forskellen mellem det, der vedtages, og det, regeringen ønskede, i virkeligheden kun var 180 mill. kr. det første hele finansår. Forskellen er 465 mill. kr. det første hele finansår. Jeg skal gerne overlade hr. Estrup beregningerne. Undervisningsministeriets beregninger har nemlig i modsætning til hr. Estrups været korrekte under hele det forhandlingsforløb, vi har været igennem.

Og når hr. Estrup nu i sin beskrivelse af det triste forhandlingsforløb gør det til et problem, at regeringen kom en måned efter Det Radikale Venstre med sit forslag, vil jeg gerne minde hr. Estrup om, at vi tiggede og bad hr. Estrup, om ikke vi kunne lave et fælles forslag, at det var hr. Estrup, der sagde, at regeringen og Det Radikale Venstre skulle komme med hver sit forslag, og at regeringen derefter var tvunget til at sende sit forslag til høring i Rådet for Statens Uddannelsesstøtte, men at vi naturligvis ved samme lejlighed sendte det til hr. Estrup og alle andre her i Tinget, sådan at de kunne se, hvad det var. Det kom før det radikale forslag, så mere svag forklaring har jeg sjældent hørt – undskyld.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Jeg forstår godt, at undervisningsministeren var ved at kløjes i ordvalget, for realiteten er jo den, at det radikale forslag blev offentliggjort i august sidste år. Vi har aldrig bedt regeringen om at komme med sit eget forslag.

Det, jeg sagde, og det kan vist ikke bestrides, var, at ved første behandling i december blev der konstateret et flertal i denne sal for det radikale forslag. Jeg var overrasket over, at regeringen derefter ønskede at fremsætte sit eget forslag. Jeg er lige så overrasket over, at man i dag ønsker at blive stemt ned. Det kan kun opfattes som noget, der skal bruges i en valgkamp.

Og må jeg så sige med henblik på spørgsmålet om tallene: vil undervisningsministeren bestride, at det forslag, regeringen har fremsat, koster 520 mill. kr. det første hele finansår, det skal virke i, og at det radikale forslag ifølge ministeriets egne beregninger koster 690 mill. kr. det første finansår? Min hoved-